

Arvesæster har ydet, saa vil Udvaldet, idetmindste paa flere Steder, blive, at enkelte Arvesæstere slet ikke ville komme til at yde noget Bederlag, idetmindste ikke for visse Arter af Kjørstel, hvorimod andre ville komme til at yde et meget stort Bederlag for enkelte Arter. Grunden dertil er den, at der ikke er foreffrevet de paagældende Embedsmænd, at de skulle tilfige de Kjørstelspligtige efter en vis Dmgang, saa at der, idetmindste efter hvad mig er forstikket, f. Ex. i Kronborg District ikke iagttages nogensohmest bestemt Dmgang, men Amtsforvalteren har den Stik at tilfige dem, der boe ham nærmest, fordi han selv skal have den Meelighed at sende Bud efter Bedkommende, og derfor paastaaes det — jeg veed det ikke af Erfaring og kan ikke sige andet derom, end at det paastaaes af troeværdige Folk —, at de længstborteboende Arvesæstere i Virkeligheden ere saagodt som fritagne, hvorimod det meest gaaer ud over dem, der boe Amtsforvalteren nærmest. Saaledes er det muligvis ogsaa andre Steder, og hvad Kjøbenhavns Amt angaaer, tør jeg nok, efter de Kjørstelslister, jeg har havt Leilighed at see, paastaae, at Dmgangen ingenlunde er holdt ligelig. — Vilde Afsløsnings-Commissionerne altsaa afløse efter hvad der er præsteret, og det kan maaffee være, at det er den Regel, de bør følge, naar de tage Hensyn til Loven af 4de Juli 1850, saa siger jeg, at det er umuligt at have nogen Mening om, hvilket Bederlag der vil blive paalagt den enkelte Arvesæster, og netop deri finder jeg en hyderligere Bestyrkelse for, at denne Sag ingenlunde er aldeles ligegyldig for de paagældende Eiendomsbestodere.

Indenrigsministeren: Jeg er af en ganske anden Mening om, hvorledes der bør gaaes frem af Afsløsningscommissionerne, og det var i Genhold dertil, at jeg yttrede, at Bederlaget vilde blive temmelig ubetydeligt. Jeg troer, at hvis man saaledes har taget de Nærmestboende og fritaget de Andre, er det et saadant Misbrug, at det ikke kan komme i Betragtning, og jeg troer, at man i Dvereensstemmelse med Grundfætningerne i Afsløsningsanordningen maa spørge, hvormegen Værdi

har den Kjørstel, som tilkommer Amtsforvalteren, med hvilket Pengebeløb kan den ansees vederlagt? Det kan maaffee blive 3 à 400 Rd. eller noget derover, og dette Beløb maa da deles over hele Districtets Hartorn. Naar man vil bære sig saaledes ad, faaer paa den ene Side de Bedkommende hverken Mere eller Mindre i Bederlag, end hvad Commissionen skjonner at være passende, og paa den anden Side komme alle Arvesæstere til i ligeligt Forhold at deeltage i denne Byrde efter deres Skjoder, der ere eens for dem alle. Denne Byrde bliver da, efter min Mening, mange Gange mindre, end den nu i Virkeligheden er, naar den Dmgang, som burde følges, blev iagttaget.

Tscherning: Jeg skal bemærke, at jeg ikke troer, Regjeringen kunde være berettiget til at opgive Kravet paa Bederlaget for disse Kjørsteler, fordi Embedsmændene i Genhold til en Lov om Lønningen ikke mere skulde nyde godt af dem. Det har været et Betalingsmiddel, som Regjeringen har brugt til at betale de paagældende Embedsmænd med, og, fordi Staten har fundet det rigtigere, at betale dem paa en anden Maade, kan Regjeringen ikke være berettiget til at opgive de Hjælpekilder, hvorved den gennem Statskassen skal komme til at udrede disse Udgifter. Det er ikke Amtsforvalterne, der have havt Krav paa Kjørsteler, de have kun havt Krav paa dem, fordi disse Kjørsteler have været henvisse til deres Brug af Domainen og af Staten, som har Krav paa Kjørstelerne, og jeg vilde ansee det aldeles udenfor Regjeringens Competence at opgive dem.

Alberti: Den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgfreds (Tscherning), vil dog formodentlig give mig Ret i, at Spørgsmaalet om, hvem der har Ret til Kjørstelerne, skal afgjøres efter Skjoderne. Naar f. Ex. de Forretninger, der nu fortore under Regimentsfriveren — med Amtsforvalteren have Arvesæstere ikke noget at bestille, han omtales slet ikke i deres Skjoder; men de have kun at gjøre med Regimentsfriveren — henlægges til en anden Embedsmand, f. Ex. til